Un plonjon spectaculos al portarului arădean Gornea

BAT-O VINA DE TRADIȚIE...!

În fotbalul nostru (de altfel, și din alte țări) sînt multe meciuri asa-zise *„de, sau, cu tradiție"*. Unele își datoresc această reputație spectaculoului pe care-l oferă de obicei. Este cazul unor derbiuri ca Dinamo-Steaua, de pildă. Altele și-au dobîndit tradiția prin rezultatele lor, în majoritate favorabile unei aceleiași echipe. În această categorie poate fi inclusă și partida Rapid-U.T.A. Într-adevăr, dacă luăm întîlnirile duble disputate între aceste echipe în ultimele 10 ediții ale campionatului, constatăm că în 10 dintre ele victoria a revenit arădenilor (fată de 6 ale Rapidului), iar 4 s-au terminat la egalitate. Deci, avantaj clar în favoarea U.T.A.-ei, mai ales că două din meciurile nule le-a realizat la București. În lumina acestui bilanț, se poate spune că dumnicâ arădenii — și, implicit, rapidiștii — au confirmat tradiția...

Dar acest nou meci nul (0—0) își găsește oare explicația în tradiție? Este adevărat că de multe ori jucătorii unei echipe încep să fie stăpîniți, atunci cînd văd că nu le „merge" jocul în compania unui anumit adversar, de o stare sufletească specială, care-i împiedică să abordeze întîlnirile următoare, cu același adversar, cu toate posibilitățile fizice și tehnice. Dar cum și această stare psihică este legată tot de pregătire, rezultă că în fond nu tradiția, ci gradul — mai mare sau mai mic — de antrenament este cel care decide, alimentînd sau nu ideea tradiției. Și lucrul acesta s-a văzut duminică.

Rapid n-a pierdut un punct pe teren propriu din cauza tradiției, ci pentru că s-a prezentat sub așteptări, ca pregătire și valoare, iar U.T.A. nu l-a cîștigat grație aceleiași tradiții, ci fiindcă a luptat cu toată ardoarea și dîrzenia, dar în mod corect, din primul pînă în ultimul minut de joc, fiindcă — spre deosebire de prima etapă — a avut resurse mai ales fizice pentru a depune eforturile pretinse de un joc în deplasare.

Petre GAȚU

DE LA O EXTREMĂ LA ALTA

Asadar, Jiul n-a reușit să confirme succesul obținut în etapa inaugurală. Și cînd facem această apreciere ne orientăm mai puțin după rezultatul final și mai mult după evoluția de ansamblu a echipei, total nesatisfăcătoare chiar pentru un ochi mai puțin critic. Într-atît de validă a fost replica dată de fotbaliștii petroșeneni, într-atît de mare a fost decepția celor cîteva sute de suporteri entuziasmați peste poate de acel 7—0, administrat de idolii lor echipei de la poalele Tîmpei.

Martor doar la ultimul joc și contrariat de faptul că formația sa a prestat un joc lipsit complet de personalitate (nici nu s-a apărat, nici nu s-a incumetat să atace), l-am întrebat, la sfîrșit, pe antrenorul Coidum cum își explică diferența de comportare — de la un pol la altul — survenită pe parcursul unei singure săptămîni. Și răspunsul a venit sincer: „drept să vă spun m-am gîndit și la prima alternativă, știut fiind că „acasă" la ea Știința va încerca să dea tonul jocului, dar n-am niciun pic de încredere în apărători; de altfel, v-ați putut convinge și dvs.: ei sînt încă departe de a alcătui o puternică linie de fundaș. Am ales atunci jocul deschis, ofensiv, dar am fost „trădat" de mijlocași, care n-au putut constitui un sprijin serios pentru înaintași.

Astfel ne-a argumentat antrenorul Coidum slaba comportare a formației pe care o pregătește de curînd.

Destul de sincer, dar... insuficient de convingător. Și iată de ce subscriind la afirmația noului antrenor al Jiului, potrivit căreia liniile dinapoi au dat un slab randament, vom sublinia în același timp și faptul că atacul n-a reușit decît arareori să „lege" trei pase, că Libardi n-a fost în stare nici pe departe să-și ducă la îndeplinire importantul rol de coordonator. Și, atunci, în aceste condiții, cînd componentii liniei de atac nu sînt capabili să păstreze de loc balonul la picior, mai putem arunca toată vina doar pe mijlocași și fundași? Firește că nu.

În concluzie, așa cum a actionat Jiul duminică la Craiova, ea a părut departe de a constitui un tot: în afară de defectuoasa îndeplinire a sarcinilor specifice, apărătorii nu și-au adus contribuția în atac, înaintașii n-au ajutat suficient liniile dinapoi.

În sfîrșit, o lacună de ordin mai general, ținînd de concepție: a nu acorda de loc credit necesității de întărire a apărării într-un joc disputat în deplasare, unde adversarul atacă de regulă, credem că se face greșeala de a se trece de la o extremă la alta.

Gh. NICOLAESCU

Olanda — România (tineret) la Leuwarden

După cum s-a stabilit, la 23 noiembrie se va disputa **întîlnirea internațională amicală dintre echipele de tineret ale Olandei și României.** Federația olandeză a anunțat la București că meciul se va disputa în localitatea Leuwarden.

UNDE NU-I CAP...

Am lăsat incompletă zicala în mod deliberat, deși în jocul disputat la Cluj picioarele au avut de îndurat destule. Suferința acestora a fost cauzată de cu totul alte motive. Referirea noastră din titlu a fost inspirată de evoluția de-a dreptul surprinzătoare a fotbaliștilor clujeni. Posesori inițiali ai tuturor atuurilor, teren și spectatori proprii, rezultat anterior reconfortant, adversar care nu-și făcea prea multe iluzii cu privire la deznodămîntul final — ei au ieșit totuși de pe teren cu frunțile plecate, aproape refuzînd să creadă că au pierdut partida. Ce s-a întîmplat de fapt?

Fotbaliștii clujeni în rîndul cărora au reapărut Ivansuc, Szabo și Gaboraș, au intrat pe teren convinși, ca de altfel toată lumea, că victoria nu le va scăpa cu nici un chip. În virtutea acestui fapt, jucătorii Universității au luat pur și simplu cu asalt poarta lui Mîndru din primul minut. Pînă aici nimic de obiectat. Cum au făcut-o însă nu mai lasă nici un fel de dubiu asupra slabei pregătiri tehnico-tactice pe care o dețin la ora actuală. Așezarea rigidă în teren, jocul individualist al unora dintre atacanți, incapacitatea mijlocașilor de a pregăti cu lucidităte acțiunile ofensive, nervozitatea ascendentă pe măsura scurgerii timpului și de aici excesul de duritâți, iată cîteva atribute caracteristice evoluției clujenilor.

Accentul precipitat al tuturor mișcărilor efectuate în teren, pornind de la Gaboraș și încheind cu Szabo, a dat aproape certitudinea că o asemenea echipă nu va putea cîștiga un meci în care, dimpotrivă, adversarul îi oferea, surprinzător, o adevărată lecție de ceea ce înseamnă subordonarea tuturor elementelor tehnice și tactice scopului final al jocului.

Asistînd la evoluția clujenilor am avut senzația că văd acționînd un mecanism cu 11 pîrghii, căruia însă îi lipsește tocmai elementul central de comandă. Toate cele 11 brațe se mișcau puternic, vibrau de energie, dar ce folos: totul se făcea alandala, haotic, negîndit. Într-o asemenea postură i-am urmărit pe fotbaliștii clujeni timp de 90 de minute. Aici nu se mai poate pune problema vinovăției antrenorului. Mai întîi pentru că Eugen Mladin conduce această echipă de prea puțin timp: în al doilea rînd pentru că unei echipe de categoria A nu-i este permis să joace așa chiar dacă, prin forța lucrurilor, ar fi nevoită să se prezinte la joc fără antrenor; în al treilea rînd, cel puțin în repriza secundă, după îndrumările primite la pauză el aveau obligația de a-și revizui jocul.

Lipsa gîndirii, a stăpînirii de sine pe care ți-o asigură munca temeinic organizată, i-a costat scump pe fotbaliștii clujeni. Jucînd în felul în care au făcut-o ei s-au lăsat prinși în mrejele unui sistem bine țesut de partea adversă, din care au ieșit în cele din urmă cu capetele plecate.

Lecția a fost evident aspră, dar meritată. Ea constituie un învățămînt pentru toate echipele.

N. SOARE

„DOBRINOMANIA"

Printre cei mai talentați tineri jucători evidențiați în ultimul timp, se numără fără îndoială și Dobrin. El a fost introdus și-n echipa națională, aportul lui a fost pozitiv și ne-a făcut să credem pentru moment că prezența lui va fi o soluție pentru mai mult timp. Evoluțiile lui ulterioare n-au mai fost însă pe măsura speranțelor noastre. Supraapreciind rolul său în echipa de club și ignorînd cerințele jocului colectiv, iar uneori subapreciindu-și colegii, s-a crezut o excepție.

Mai regretabil este faptul că lipsurile lui au contaminat repede și pe alți coechipieri, fapt pregnant în meciul cu Dinamo București.

Deși „actorul principal" lipsea, amprenta jocului acestuia s-a făcut resimțită și în comportarea citorva dintre colegii piteșteni: I. Popescu, Naghi, David, etc. Acestia, profitînd de faptul că echipa lor conducea cu 1—0, au început să practice un joc total lipsit de continut, în care „numerele personale" erau la loc de cinste. Ocaziile lor de gol au fost numeroase, dar lipsa de seriozitate în joc i-a făcut să rateze cu seninătate situații, din cele mai clare. Profitînd și de faptul că dinamovistii bucureșteni au adoptat în acest joc o tactică nouă în apărare (om la om, cu Nunweiller 1!! „măturător"), pe care nu o stăpînesc suficient, guzdele au construit numeroase acțiuni la poarta lui Datcu. În aceste condiții cînd un joc în viteză cu acțiuni perpendiculare pe poartă era antidotul cel mai indicat, piteștenii au actionat tocmai invers, ținînd cît mai mult mingea. Excepție poate a făcut doar extrema dreaptă Radu care a trut să dea cursivitate jocului, dar modul neindicat în care au actionat colegii săi, a făcut ca actiunile sale să se irosească.

Înaintarea bucureșteană, mai experimentată și cu jucători care știu ce vor, a început să actioneze mai decis, mai simplu, dar cu un scop precis: poarta adversă. Și au reușit să cîștige spectaculos cu 3—1 administrînd astfel o bună lecție grandomaniei echipei piteștene.

Văzînd mentalitatea aceasta dăunătoare a echipei gazdă nu putem să nu facem legătura cu faptul că Dinamo Pitești a primit o sarcină importantă de a ne reprezenta în Cupa orașelor tîrguri. Adversara ei va fi F.C. Sevilla, o echipă bine cotată în fotbalul european.

Semnalul de alarmă trebuie tras la timp.

Jucătorii piteșteni, antrenorul Ștefan Vasile, cît și conducerea echipei Dinamo Pitești au datoria ca în cele patru săptămîni cît ne mai despart de prima partidă cu F.C. Sevilla de la Pitești să facă o cotitură radicală în atitudinea lor.

GH. NERTEA

Arbitrii meciului Steaua — Strasbourg

La întîlnirea retur **Steaua București — R. C. Strasbourg,** din „Cupa cupelor" au fost delegați trei arbitri din Cipru: M. KIRIAKIDIS, A. PAPANDREU și A. KUNIAIDES.

HANIBAL ANTE PORTAS

Dictonul latin e foarte potrivit pe frontispiciul echipei campioane acum, cînd întîlnirile cu F.C. Liverpool bat la ușă. Primejdiile sînt multe, sînt mari, unele au sosit, altele s; apropie. După a doua etapă, am înțeles fără dubiu că ploieștenii nu sînt în formă. Petrolul nu se mai gîndește după această pornire tiriș-grăpiș, la menținerea titlului de campioană, ci numai la jocurile cu F.C. Liverpool din cadrul C.C.E. (ipoteza ne-a fost confirmată și de antrenorul Cernăianu). Cu ce impresie am plecat din tabăra lor?

Toată lumea e îngrijorată (antrenori, jucători, conducători). Publicul e descumpănit, o parte dintre spectatori au și trecut (poate prea ușor), de la afecțiune la dezaprobare zgomotoasă. Pe teren jucătorii au muncit, dar din cauza unei erori de ordin tactic, au cărat apă cu ciurul, timp de un ceas și jumătate.

Mai întîi pregătirea lor fizică pare incompletă, au rezistență dar n-au viteză. Precizia execuțiilor tehnice e destul de aproximativă. Ca într-o sinteză, pe plan tactic se string toate neajunsurile. În atac fiecare ține și conduce mingea pînă nu mai poate, epuizîndu-și forțele pe care și oferind adversarului timp să se organizeze temeinic. Purtătorul balonului e mereu izolat, coechipierii săi fug parcă pe partea opusă, așteptînd după moda fotbalului dintre cele două războaie, pasa înaltă din fața porții spre care sar cu tot atîtea șanse, cîte avem fiecare dintre noi la loto săptămînal. Doi-trei joacă, restul stau, nici demarcări continue, nici circulație de balon menită să elimine adversarii și să deschidă breșe în apărare, ci numai angajări directe, lupte corp la corp, criză de inteligență, de idei, de fantezie. Cînd ai vîrfuri de atac ca Oprișan sau Dincuță, Dridea și Moldoveanu, excesul de pase lungi aduce a diletantism. În faza de apărare, echipa se repliază cu promptitudine, dar pe linia fundașilor, renumită în campionatul trecut pentru sobrietatea și atitudinea ei necruțătoare, au apărut sparturi în dreptul lui Florea, — neatent și hazardat — și mai ales pe partea lui Boc, acest jucător — Narcis, ce se privește după fiecare execuție în oglinda tribunelor. Un apărător cu execuții fine, nu trebuie să le repete cu ostentație. Și să fim iertați, în pofida acestor „cîrlige" cu efect la public (care conferă tinărului ploieștean un aer puțin cabotin), l-am văzut cît e de sensibil la fente, ce ușor poate fi depășit în viteză, sau cum trimite mingi fără adresă în stilul jucătorilor de categorie rațională. Boc trebuie să mai cioplească cu modestie la posibilitățile lui actuale, să caute satisfacții pe căile adevărate (ale jocului și să nu uite turi de clasa lui Apolzan mplu, nu pare încă decît o cu pînze pe lîngă un tlantic.

ul cu Liverpool e destul roape. N-ar avea rațiunea să discutăm de ce campsînt cu pregătirea efectuajumătate. Acum în planul gătire, antrenorii Cernă-

Mărinescu au introdus o apă cu mijloace și paraide efort tipici perioadei loare. Vor lucra așa încă săptămînă. În continuare, um spun ei, vor face modimenite să declanșeze trepcerea echipei în formă. Jusînt din nou cu picioarele int. Am vorbit despre lalor actuale, fiindcă timp ediere e suficient și speoastră se menține robustul trecut și Dinamo a avut nă un sezon slab, dar a tremure San Siro. Aceisfacție trebuie să ne ofeam și Petrolul, unde sînt cu resurse sportive și moprim ordin, pe care ealmul și încrederea să-le scoată din nou la ța.

R. B.

Portarul ieșean Constantinescu a avut o zi bună la Ploiești

NOTA ZERO LA PURTARE

m urmărit de multe ori cu o vărată plăcere jocul avîntat, resc, tehnic al fotbaliștilor eni. Satisfacția mi-a fost dusă uneori și de atitudinea plide considerație manifestată de adversarul cu care au it în contact. Duminică, spre etul meu, nu mi-a fost dat văd nici una, nici alta. Iar pentru jocul slab practicat au — în cazul în care pot — scuza slabei pregătiri, ru modul în care au căsit uvîntă să-și „trateze" adverpe terenul de joc nu îi se le atorda nici o circumstan Nu aș vrea să generalizez. pildă, nu se poate reprosa acest punct de vedere nimic jucători ca Pexa, Adam, ea, Petru Emil și Ivansuc. ervați însă cu disciplina a totuși prea puțini reprezenîn echipa Universității. În Gaboraș a sărit întotdeauna piciorele în lături, doar, doar întîlni pieptul vreunui adverfiind prin apropiere; Grăau nu s-a lăsat pînă nu l-a at în pămînt pe Soangher două lovituri succesive cu oru, deși mingea se afla în ea expusă de teren. „Faza" petrecut în min. 71 sub ochii tuturor celor aflați în apropiere: cu puține secunde înainte Alexandru Vasile, enervat că nu a reușit să-i deposedeze de balon pe Mafteuță, își „lasă" pumnul pe ceafa acestuia; Marcu, profitînd de faptul că mingea se disputa la poarta Universității îl urmărește amenințător pe Colceriu cîteva minute bune, încît acesta la un moment dat a ridicat mîna în chip de S.O.S. A scăpat în cele din urmă de Marcu, alergînd într-o parte și-n alta a terenului, dar nu l-a avut în vedere și pe Szabo, care exasperat probabil de insuccesul coechipierului său a intervenit prompt la glezna fundașului bucureștean, putînd capăt alergăturii deznădăduite a acestuia.

Asemenea răbufniri nepermise au mai existat din păcate de-a lungul partidei, la care și-au despus neonorabilele semnături ciunii Cîmpeanu, Nesu și bucureștenii Al. Constantinescu și Nearsit.

Arbitrii le-au sancționat ori de cîte ori le-au sesizat. Cele făcute însă cu „dibăcie" au scăpat nepedepsite. Performerii lor nu au însă nici un motiv să se mîndrească.

S. NICOLAE

FARUL A ȘTIUT SĂ GÎNDEASCĂ

În jocul cu Steagul roșu echipa constănțeană ne-a plăcut fiindcă a știut să gîndească. Farul este o formație mediocră în categoria A și poate tocmai de aceea am apreciat și mai mult organizarea calmă a jocului în ofensivă de replică și ieșirile adversarilor. Am simțit din tribună cum fiecare jucător oaspete al Brașovului în duminica trecută a știut ce vrea, de la Koszka, trecînd pe la Pleșa, Manolache, Zamfir sau Kallo. Farul a venit cu o tactică învățată, așteptîndu-se ca Steagul roșu să năvălească pentru a răzbuna mazilele eșec din debutul campionatului. Meciul a fost aidoma cu cel al unor luptători care ar avea drept arme, unul un baston iar, celălalt o rigă.

Cînd, după egalare, Steagul roșu s-a năpustit în a doua repriză să-și fărîme adversarii, atunci, atacurile orbești ale acestia au lucrat calea Farului, pe contraatac, și după taza golului înscris de lăndășul Georgescu și finalizată de Ianău, constănțenii ar fi putut realiza chiar mai mult decît 3—1. În momentele acelea de panică pentru brașoveni, am văzut unele scene penibile în care Neculo, Pescaru și Jenei și-au lovit adversarii fără motiv, iar Năltianalo a șutupat, tot fără motiv, pe arbitrul de tușe. Ce reacție dezlănțuită și reprobabilă, ce atitudine penibilă în fața incapacității de a rezolva problemele jocului! Și Farul ne-a plăcut, o dată mai mult, pentru că nu a ripostat, pentru că s-a comportat demn și am fi bucuroși dacă am vedea că învingătorii lăudați ai meciului de duminică vor permanentiza această atitudine, și în deplasare și pe teren propriu. Atunci vom putea scrie că antrenorii Mărășescu a realizat foarte mult la Farul.

Am văzut pe constănțeni părăsind terenul cu fruntea sus. Iar pe brașoveni, cu capetele apleoate, umiliți, prin fața unui public care, deși se comportase în bună parte foarte subiectiv, nu mai avea pulere din cauza amărăciunii să-și dezaprobe echipa. Dar, adesea și suporterii au vina lor în asemenea situații. Răslată prea mult, pătimesc exagerat!

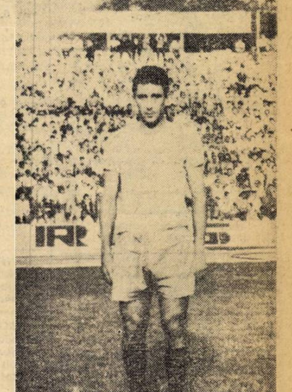

Constănțeanul Iancu a fost cel mai bun de pe teren în meciul de la Brașov

ETAPA A 3-A: JOCURI ȘI ARBITRI

Etapa următoare a campionatului categoriei A se va disputa — conform programului — duminică 4 septembrie:

U.T. Arad — ȘTIINȚA Craiova, Al. Alexa (Km. Vîlcea) — Gh. Smeureanu (Rm. Vîlcea) și P. Badea (Brașov).

C.S.M.S. Iași — DINAMO Pitești, C. Nițescu (Sibiu) — E. Bucse (Sibiu) și Z. Chifor (Brașov).

JIUL Petrila — PETROLUL Ploiești, Al. Toth — St. Patkos și T. Costan (toți din Oradea).

PROGRESUL București — RAPID București, V. Dumitrescu — C. Bărbulescu și V. Toma (toți din București).

STEAUA București — DINAMO București, A. Bentu — R. Buzdun și M. Bică (toți din București).

FARUL Constanța — UNIVERSITATEA Cluj, N. Mihăilescu — N. Petriceanu și M. Constantin (toți din București).

Întîlnirea **POLITEHNICA Timișoara — ST. ROȘU Brașov** a fost amînată (pentru o dată care va fi stabilită ulterior), deoarece echipa brașoveană participă la un turneu internațional la Bologna.

Începînd de duminică toate jocurile vor începe de la ora 16.30.

URMĂRI • URMĂRI • URMĂRI • URMĂRI • URMĂRI

UN ARBITRAJ INEGAL

Nota 6 sau calificativul „satisfăcător" poate reprezenta o apreciere pozitivă pentru un arbitru aflat pe drumul consacrării sau cu posibilități și perspective încă insuficient formate, deci pentru un arbitru față de care pretențiile nu pot fi prea mari și față de care trebuie manifestată o oarecare îngăduință. Dar, cînd este vorba de un „cavaler al fluierului" cu practică îndelungată, cu experiență bogată și calitate de „internațional", așadar cu vederi — cum este cazul sibianului C. Nițescu, conducătorul meciului Rapid-U.T.A. — atunci lucrurile se schimbă mult și nota 6 înseamnă cel puțin un „semnal de alarmă", un serios avertisment.

Ce-i reprosăm lui C. Nițescu?

Nu că arbitrajul lui ar fi fost catastrofal, cu decizii care să fi favorizat sau defavorizat una sau alta din echipe sau pe amîndouă, să fi influențat jocul și rezultatul, să fi „întors pe dos" meciul. Ci comportarea lui cu totul inegală, cu decizii perfecte și altele eronate, mai mult sau mai puțin grave. Deși posesor al unui plasament bun, pe (aliniate pe care, indiscutabil, C. Nițescu o are), el a suprins totuși neplăcut prin aprecierea diferită a aceleiași infracțiuni de joc, după cum trata

rea felurită a avantajului și deciziile în compensație (n-a sancționat — de pildă — un fault evident la U.T.A. pentru că ceva mai înainte nu pedepsise unul la Rapid), ca și unele ezitări și semne de toleranță față de jucători au fost de neacceptat din partea unui arbitru cu pretenții ca ale lui.

Un atît mai mult cu cît echipele nu i-au pus prea multe probleme.

În ce privește ofsaidul lui I. Ionescu, rămas nesancționat, nu îi putem imputa arbitrului de centru, ci colegului său de tușă (E. Bucșe) care se afla pe aceeași linie cu Ionescu și, deci, era singurul în măsură să aprecieze și să semnaleze poziția, clară, de ofsaid.

Am dori ca rîndurile de mai sus să trezească ecoul așteptat și pe viitor C. Nițescu să ne dea prilejul să-i aducem laudele care se cuvin arbitrilor buni.

CUM SĂ AJUTĂM PE ARBITRII TINERI?

Am văzut arbitrînd la Brașov pe unul din proaspeții conducători de joc din categoria A, *Gh. Popovici*, fostul portar al Juventusului, cu 20 de ani în urmă.

Orice promovare a unui fost jucător, ca antrenor sau arbitru, este un prilej de bucurie. De la această putem cere mai mult decît de la anonimii în fotbal, ajunși totuși să răzbească prin perseverența lor. În fond, de la foștii jucători cunoscuți așteptăm roadele unei personalități bine conturate, sigure, care să convingă. Or, arbitrul Gh. Popovici n-a dovedit deloc personalitate în conducerea meciului de la Brașov. El a devenit sclavul unor tușieri foarte slabi, D. Isăcescu și R. Buzdun, care i-au semnalat greșit, iar el i-a ascultat orbește, deși în unele faze el a fost foarte aproape de minge și ar fi putut, de pildă, să acorde, la 2—1, un nou gol Farului, înscris de Iancu, pe care l-a refuzat din cauza unei semnalizări total greșite de la tușe.

În cele mai multe cazuri el a părut dominat de joc și n-a luat nici o măsură să tempereze ieșirile nesportive ale jucătorilor gazdă care ar trebui neapărat sancționați de comisia de disciplină a federației.

Ni se pare că o măsură foarte necesară ar fi ca arbitrii debutanți în categoria A (și aceasta pentru un număr de cel puțin 15 jocuri) să fie încadrați la tușe de arbitri experimentați cu o valoare recunoscută. În aceste condiții sîntem convinși că Gh. Popovici ar fi condus bine și ar fi obținut o notă ridicată.

REZULTATUL N-A FOST VICIAT DAR...

(Urmare din pag. 5)

tragiase cu nimic criteriile sportivității. Faza a continuat, ieșenii efectuînd între timp două pase. Acțiunea lor de atac ajunsese la centrul terenului. Tocmai acum arbitrul oprește jocul, cînd nici un fel de rațiune nu recomanda această măsură. Badea s-a ridicat complet nevătămat și N. Mihăilescu în loc să înnoade firul partidei pe locul unde ajunsese-ră ieșenii, printr-o minge de arbitru (tot s-ar fi împovărat cu o greșeală, dar mai mică), întoarce desfășurarea jocului cu două mutări în urmă și dictează lovitură liberă pe locul unde aterizase Badea. În min. 90, Ștefănescu trimite de la centrul terenului o minge lungă în spatele apărării ploieștene. Un fotoreporter bun la inimă, pătrunde pe teren și pășează portarului Ionescu. Acesta preia balonul și-l degajează spre centru. Arbitrul nu vede și nu sancționează imixtiunea acestui intrus în treburile interne ale echipei Petrolul.

Pînă la urmă rezultatul nu a fost viciat.

Atmosfera jocului a fost calmă, meciul n-a fost greu de condus. Deciziile arbitrului N. Mihăilescu (aflat și alteori în această postură) au fost însă departe de exactitatea acelora care l-au făcut purtător al ecusonului F.I.F.A.

PUTEREA COMPETENȚEI

(Urmare din pag. 5)

mare atenție. Potopul de epitete primite la nota cea mai asciuțită nu a putut influența calitatea muncii pe care au avut-o de efectuat.

La sfîrșitul celor 90 de minute, cu toate că jocul a conținut multe momente dificile cauzate de spiritul prea încins al unor jucători, arbitrii I. Dobrin, Gh. Micu și M. Mogoroaşe au ieșit de pe teren cu fruntea sus. Competența și corectitudinea lor, recunoscute de altfel de către jucătorii Universității, le-au conferit un asemenea suport încît subiectivismul exagerat al spectatorilor, ridiculizat de însăși comportarea lui Ivansuc, Adam, Grăjdeanu et comp. a sfîrșit în mod elementabil.

Și, să sperăm, că pentru totdeauna.